

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 6 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง คุณแม่สู้ม
โดย ศิษย์เอกของหลวงพ่อ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

คุณแม่สู้ม ศิษย์เอกของหลวงพ่อ เมือง ทองยี่ง

สมัยนั้นผมยังเป็นเด็กอยู่ อายุประมาณ ๑๓-๑๔ ปีเห็นจะได้ กำลังเรียนอยู่ชั้น ม.๒ ที่โรงเรียนชละเอมิวิทยา สิงห์บุรี ผมสังเกตเห็นว่า คุณแม่พายเรือไปกับแม่ช้อย (คุณยายของผม) และคนแก่อีกประมาณ ๒-๓ คน ไปวัดอัมพวันทุกวันพระ บ้านผมอยู่เหนือวัดอัมพวันขึ้นมาไกลโขทีเดียวนะ ประมาณ ๘ กิโลเมตร นี่ยังไปรับกรรมฐานกัน ตกกลางคืนประมาณสองทุ่มคุณแม่ก็นั่งและเดินจงกรมสลบกันไป พอประมาณตีสี่ผมก็เห็นคุณแม่ที่นั่งและเดินอีก ที่เห็นเพราะเราอนรรวมกันทั้งครอบครัว มีผม พี่สาวสองคน คุณแม่และคุณพ่อ ส่วนมากคุณแม่จะมีจะนอนนอกมุ้ง ตอนแรก ๆ ผมก็นึกสงสัยว่าคุณแม่ทำอะไร แทนที่จะหลับจะนอน กลับต้องมาอดหลับอดนอนอย่างนี้ เกรงว่าจะเสียสุขภาพ เพราะคุณแม่เป็นคนขยัน ตอนกลางวันทำงานทั้งวัน ปลูกผักถากหญ้าไปตามเรื่อง พอกลางคืนก็นั่งและเดิน ไม่เคยเว้นเลยแม้แต่คืนเดียว

ผมอดรนทนไม่ได้จึงต้องถาม ก็ได้รับคำตอบว่า **ไม่ไปรับกรรมฐานจากหลวงพ่ोजรัญ วัดอัมพวันมาต้องปฏิบัติให้ได้** เพราะทุกวันพระคุณแม่ต้องไปสวดอารมณกับหลวงพ่อแล้วก็กลับมาปฏิบัติต่อ เกิดอะไรขึ้นระหว่างปฏิบัติก็ต้องจดไว้ แล้วนำไปถามหลวงพ่อในวันพระต่อไป ตอนนั้นชื่อของหลวงพ่ोजรัญยังไม่มี ความหมายกับผมเท่าใดนัก บางครั้งยังไม่พอใจเสียอีกที่ท่านมาเป็นเจ้าของหัวใจของคุณแม่อีกคนหนึ่ง เพราะคุณแม่ทุ่มเทกับการปฏิบัติกรรมฐานอย่างมาก จนทำให้ผมมีความรู้สึกว่าคุณแม่ทอทั้งคุณพ่อ ผมรักคุณพ่อและเห็นใจคุณพ่อ ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น ผมเข้าข้างคุณแม่เสมอ เป็นความคิดตามประสาเด็ก

บางครั้งก็คิดว่าคุณแม่ตัดชงน้อยเฉพาะตัว เอาสบายคนเดียว หาได้รู้ไม่ว่าที่คุณแม่ไปวัดอัมพวันทุกวันพระนั้น เป็นการกระทำที่เสียสละทั้งกำลังกายและใจ เพื่อที่จะนำพาพวกเราที่ดวงตายังมืดมิดอยู่ให้สว่างได้ในอนาคต และคุณแม่ก็ทำ ได้จริง ๆ ทำให้พวกเราได้พบกับแสงสว่างแห่งชีวิตในที่สุด ซึ่งความสำเร็จทั้งปวงของคุณแม่นี้ก็ด้วยบุญบารมีและพลังความสามารถของหลวงพ่ोजรัญ ที่ได้สั่งสอนชี้แนะให้ปฏิบัติ ประกอบกับความพยายามอย่างสูงสุดและบุญกุศลที่คุณแม่ได้สร้างสมมาทั้งชาตินี้และในอดีตชาติ

ชื่อหลวงพ่ोजรัญเริ่มเข้ามาในความรู้สึกของผมเรื่อย ๆ ผมเป็นคนสนใจทางพระ เห็นคุณแม่ปฏิบัติก็ซัดถามอยู่เรื่อย ๆ แล้วก็ได้คำตอบที่แปลก ๆ หลายเรื่อง เช่น **การอดนอนกลางคืนเพราะปฏิบัติ** ก็บอกว่า **ไม่รู้สึกอ่อนเพลียทั้ง ๆ ที่ทำงานทั้งวัน** ถามว่าได้อะไรจากการนั่งกรรมฐานบ้าง คุณแม่บอกว่า หลวงพ่อบอกว่า ได้ทั้งครอบครัว **กุศลผลบุญที่คุณแม่นั่งกรรมฐาน จะได้แก่สามมีและลูกด้วย** ตอนนั้นผมก็ยังไม่ค่อยเชื่อนัก เพราะยังไม่ศรัทธาหลวงพ่อ และยังไม่เคยได้สัมผัสหลวงพ่อด้วยตนเองเลย ในภายหลังเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้วจึงได้ตระหนักว่าคำกล่าวนี้เป็นจริงทุกประการ

คุณแม่มีศรัทธาและยึดมั่นในหลวงพ่ोजรัญเป็นที่สุด สมัยนั้นหลวงพ่อบอกว่าเวลาสวดอารมณปฏิบัติทุกคืนในวันพระคุณแม่จะจดจำทุกขั้นตอนที่หลวงพ่อบอกแล้วกลับมาปฏิบัติที่บ้านด้วยความพยายามและอดทนจริง ๆ ผมมานึก ๆ ดูแล้ว **คนที่จะประสบความสำเร็จในทางสายนี้จะต้องเป็นผู้ที่มีวิริยะอุตสาหะสูงสุด** ต้องไม่ออกแวก ศรัทธาและยึดมั่นในทางสายนี้ ปฏิบัติตามแนวคำสอนนี้อย่างแน่วแน่ทุกขั้นตอน เพราะไม่ใช่เรื่องที่จะสำเร็จได้ง่าย ๆ หลวงพ่ोजรัญท่านพูดเสมอว่า **นั่งกันเดียวเดี๋ยวก็นั่งแล้วได้ขึ้นนั้นขึ้นนี่ สำเร็จนั้นสำเร็จนี่** ผมคิดว่าอย่างจากคุณแม่ของผมแล้ว เห็นว่าไม่ใช่เป็นเรื่องง่าย ๆ **คุณแม่ฝึกปฏิบัติทุกวันไม่ขาด ตั้งแต่สองทุ่มถึงห้าทุ่ม ตีสี่ถึงห้าโมงเช้า เป็นเวลาถึงสิบปีกว่า** ท่านจะนั่งสมาธิได้อย่างแนบแน่น เริ่มนั่งตั้งแต่ ๕ นาที ๑๐ นาที ๑๕ นาที เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ มีนาฬิกาไว้ดูอยู่ตลอดเวลา

บางครั้งผมเห็นคุณแม่นั่งตัวตรง บางครั้งท่านก็นั่งขัดสมาธิหงายท้อง เดียวก็ค่อย ๆ นั่งตัวตรง ผมถามว่า ทำไมคุณแม่ต้องนั่งหงายท้อง ท่านบอกว่าสมาธิแรงกว่าสติ พอผลอสติก็หงายท้องเลย ทั้ง ๆ ที่ยังขัดสมาธิอยู่ พอรู้ตัวก็ต้องใช้สติกำหนดขึ้นนั่งท่าเดิม เรื่องหนึ่งที่ผมเห็นเป็นเรื่องอัศจรรย์ก็คือ การกำหนดเวลานั่งได้ เช่น ต้องการจะนั่ง ๑ ชั่วโมง ๒ ชั่วโมง ๓ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมง ก็สามารถกำหนดได้ โดยการอธิษฐานจิต เช่นจะนั่ง ๒ ชั่วโมง ก็อธิษฐานว่าจะขอนั่งสมาธิ ๒ ชั่วโมง (มีวิธีอธิษฐาน) เมื่อเริ่มนั่งสัก ๒-๓ นาที ก็เกิดสมาธิแนบแน่นและสมาธิจะคลายเมื่อถึงเวลา ๒ ชั่วโมง (จากคำบอกเล่าของคุณแม่) ผมเห็นว่าผู้จะปฏิบัติได้อย่างนี้ต้องผ่านการฝึกปฏิบัติมาอย่างยากกับการนั่งโดยกำหนดเวลา ผมได้เห็นการนั่งโดยกำหนดเวลาของคุณแม่บ่อย

วันหนึ่งท่านก็บอกว่าหลวงพ่อบอกให้ฉัน ๓๐ ชั่วโมง **เพราะคุณแม่กำลังจะเลื่อนไปปฏิบัติขั้นต่อไป** จะสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับบุญกุศลของคุณแม่เอง คุณแม่เข้าไปนั่งสมาธิในห้องซึ่งไม่เคยมีใครเข้าไปใช้นอนเลยเพราะร้อนอบอ้าว คุณแม่เริ่มนั่งตั้งแต่หนึ่ง

ทุ่มของวันหนึ่งและออกจากสมาธิเวลาตีสองของวันรุ่งขึ้น ครบเวลา ๓๐ ชั่วโมงพอดี โดยไม่ได้เคลื่อนไหวไปไหนเลย คุณแม่บอกว่าไม่รู้สึกหิวหรือต้องการขยับถ่ายใด ๆ ระหว่างที่คุณแม่ก็นั่งนิ่งๆ พวกเราก็เป็นห่วง คอยไปแอบดูทางหน้าต่าง แต่ตอนกลางคืนไม่มีใครกล้าเข้าไป ต่อมา พ.ศ. ๒๕๐๓ หลวงพ่อได้ให้คุณแม่ไปนั่งสมาธิที่วัดอัมพวันเป็นเวลา ๓๐ ชั่วโมง เพื่อเป็นการทดสอบ คุณแม่ก็นั่งได้ ตอนนั้นคุณแม่อายุได้ ๔๕ ปี ผมคิดว่าการนั่ง ๓๐ ชั่วโมงนั้นก็สูงที่สุดแล้ว แต่เมื่อปี ๒๕๓๐ หลวงพ่อให้คุณแม่นั่ง ๔๐ ชั่วโมง ท่านก็ยังสามารถนั่งได้

เรื่องหนึ่งที่ทำให้ผมเริ่มสนใจและศรัทธาหลวงพ่อก็คือเรื่องการสอบอารมณ์ คุณแม่เล่าว่าเมื่อเวลานั่งสมาธิกันหลาย ๆ คน หลวงพ่อก็มักจะนั่งสอบอารมณ์ของแต่ละคนไปด้วย แม้แต่เวลาคุณแม่ก็นั่งที่บ้าน ท่านก็สามารถสอบอารมณ์ได้ คุณแม่บอกว่าเวลานั่งสมาธิจะเกิดนิมิตต่าง ๆ เป็นระยะ ๆ ซึ่งจะต้องจดบันทึกไว้ แล้วนำไปบอกหลวงพ่อก่อนวันพระ หลวงพ่อก็จะเป็นผู้บอกว่าคุณปฏิบัติถูกหรือผิด ควาระแท้จริงไหนที่ผิด จะเป็นเครื่องหมายบอกว่าคุณนั้นได้เดินทางมากถูกแล้วหรือไม่

มีอยู่ครั้งหนึ่งคุณแม่เล่าว่า หลวงพ่อให้นั่งสมาธิที่วัดพรหมบุรี หลวงพ่อก็นั่งคุยด้วย คุณแม่บอกว่า *เป็นการนั่งที่ทรมาณที่สุดในชีวิต ใจแทบจะขาดเสียให้ได้ มีแต่ความทุกข์ทรมานทรนียง จึงได้อธิษฐานจิตว่า ถ้าไม่ผ่านก็ขอถวายชีวิต หลังจากได้รับบททวงถามจนถึงที่สุด ดวงใจก็ขาดวับไป เปรียบเสมือนสายว่าขาดผึง เมื่อถูกพายพัดแล้วมีความรู้สึกเหมือนนั่งอยู่ใต้ร่มโพธิ์ มีลมพัดเฉื่อยฉ่ำ รู้สึกเย็นชุ่มชื้น มีความสุขอย่างบอกไม่ถูก พอออกจากสมาธิก็พบว่า หลวงพ่อนั่งยิ้มแสดงความชื่นชมอยู่แล้ว ท่านบอกว่าคุณแม่ผ่านขั้นสำคัญที่สุดแล้ว แสดงว่าหลวงพ่อก็คงรู้ภาวะจิตของทุกคนได้เป็นอย่างดี*

ผมเริ่มรู้จักหลวงพ่ोजรัญมากขึ้น เมื่อตอนผมบวชเป็นพระภิกษุที่วัดศรีสาคร ระหว่างเดือนเมษายน-พฤษภาคม ๒๕๐๑ ประมาณ ๔๐ วัน คุณแม่ให้ผมไปรับกรรมฐานจากหลวงพ่ोजรัญมาปฏิบัติ ผมเริ่มเรียนรู้ถึงแนวทางการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน หลวงพ่อสอนว่าผมมีเวลาปฏิบัติได้น้อย ก็ให้ได้พื้นฐานไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ผมมีเวลาปฏิบัติอยู่ได้ ๑ เดือน ไม่ค่อยก้าวหน้า เพราะผมไม่ได้ประจำอยู่ที่วัดอัมพวัน แต่มีจิตน้อมนำและศรัทธาทางปฏิบัติของหลวงพ่อก่อนมาก จึงได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวันอย่างสม่ำเสมอ หลังจากลาสิกขาแล้ว ผมกลับไปเรียนต่อที่วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา และต่อที่ มศว.ประสานมิตร จนได้ปริญญาตรี (กศ.บ) ตลอดเวลาที่ผมศึกษาอยู่นั้น ผมใช้วิชาฝึกสมาธิของหลวงพ่ोजรัญตลอดเวลาอย่างได้ผลดียิ่ง เช่น ก่อนจะอ่านตำรา ผมจะนั่งสมาธิก่อนประมาณ ๕ นาทีแล้วเริ่มดูหนังสือ จะสามารถทำความเข้าใจจดจำได้เป็นอย่างดี ผมพักอยู่ในหอพักประจำ ทั้งที่บ้านสมเด็จและที่ประสานมิตร ที่อ่านหนังสือมักมีเพื่อนมากมาย ผมใช้วิชาสมาธิช่วยจนสามารถที่จะศึกษาหาความรู้ได้ในทุกสถานการณ์ จะมีเสียงเอ็ดตะโรของเพื่อนหรืออากาศร้อนอบอ้าวก็ไม่เป็นปัญหา

หลักสำคัญที่หลวงพ่ोजรัญให้ไว้สำหรับการฝึกวิปัสสนากรรมฐาน ก็คือการมีสติกำหนดรู้เท่าทันสภาวะของจิตอยู่ตลอดเวลา กำหนดรู้ทุกอิริยาบถของตัวเรา เมื่อได้ฝึกปฏิบัติจนเป็นกิจนิสัย แล้วก็สามารถนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตได้เป็นอย่างดี ถึงคราวสุขก็ไม่สุขจนหลง ถึงคราวทุกข์ก็ไม่ทุกข์จนเหลือทน ทำให้เป็นคนมีสติ ช่วยขจัดความโลภ โกรธ หลง ลงได้มาก ผมนำไปใช้กับการทำงานต่อทุกขเวทนา ซึ่งอาจจะเกิดจากกายหรือจิตใจก็ตาม จะรู้เท่าทันทุกข์ที่เกิดขึ้น แม้เรื่องที่เกิดขึ้นจะร้ายแรงเพียงใดก็ตาม ก็สามารถทำให้สงบ โดยใช้สติกำหนดรู้ แล้วค่อยหาวิธีแก้ไขไปตามเหตุผลที่ควรจะเป็น ใช้การแผ่กุศลจิตให้ทั้งมิตรและศัตรู โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ จนทำให้ความรู้สึกว่าโลกนี้ ผมมีแต่มิตรทั้งนั้น

มีเหตุการณ์หลาย ๆ อย่างที่ผมได้รับฟังจากคุณแม่ ในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานกับหลวงพ่อบางเรื่องอาจจะเป็นการบังเอิญ บางเรื่องก็เหลือเชื่อ ซึ่งผมก็มักจะบอกกับคุณแม่ว่าอย่าไปเล่าให้ใครเขาฟัง เพราะเขาอาจจะคิดว่าคุณแม่เพ้อฝัน หรืออวดอุตริมนสิกรรม เพราะระดับจิตใจของคนไม่เหมือนกัน ผมจะขอนำมาเล่าบ้างเพียงเพื่อให้เห็นว่า เมื่อได้ปฏิบัติถึงขั้นแล้วอาจจะเกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ อย่างนี้ขึ้นได้

เรื่องหนึ่งที่เกิดขึ้นกับตัวผมเองก็คือ ขณะที่ผมกำลังศึกษาอยู่ที่ มศว.ประสานมิตร ประมาณปี ๒๕๐๔ ผมวางแผนจะไปเที่ยวที่ มศว.บางแสน ในการแข่งขันกีฬาเชื่อมสัมพันธ์ ตอนกลางคืนผมฝันว่า คุณแม่ไปหาที่หอพักของมหาวิทยาลัย รุ่งเช้าผมก็ไม่ตั้งใจอะไรนัก เตรียมตัวขึ้นรถจะไปกับเขา พอรถเคลื่อนออกไป ไม่รู้ว่ามีอะไรล่อใจให้ต้องโดยลงจากรถ เดินกลับหอพักเสียเฉย ๆ ในใจก็นึกถึงความฝันตอนกลางคืน แต่ก็เป็นไปไม่ได้ เพราะคุณแม่ไม่เคยไปที่ มศว.ประสานมิตรเลย และก็ไม่มีใครที่บ้านเคยไปด้วย ผมนั่งทำงานอยู่ประมาณเกือบเที่ยงวัน เพื่อนมาบอกว่า มีคนมาหา คอยอยู่ห้องโถง พอผมลงไปก็พบคุณแม่กับบุญมี (หลานสาว) ผมแทบไม่เชื่อสายตาตัวเองเลย ทั้งดีใจและตกใจว่า คุณแม่มาได้ยังไงเพราะทั้งสองคนนั้นไม่เคยไปที่ มศว.ประสานมิตรเลย

ท่านเล่าให้ฟังว่าคิดถึงผม อยากจะมาเยี่ยม ตอนกลางคืนได้อธิษฐานจิตบอกว่า *"ทีดเมือง พุรงนี้เมงจะไปเยี่ยมนะ ให้คอยรับด้วย"* พอรุ่งเช้าก็ขึ้นรถไปกรุงเทพฯ กันแต่เช้า พอถึงตลาดหมอชิตก็ยังหวังว่าผมจะไปรับ แต่เมื่อคอยแล้วไม่เห็นผมไปรับ ก็ตัดสินใจจะขึ้นรถเมลไปหาเอง ไม่เคยมีใครไปที่ มศว.ประสานมิตรเลย แม้แต่ชื่อก็ยังไม่รู้จัก ถามเด็กกรรว่า *ไปวิทยาลัย*

สรรพสามิต ไปทางไหน ลูกชายมาเรียนครูอยู่ที่สรรพสามิต พวกเด็กรถคงจะพอฟังได้ว่าคุณแม่ถามนั่นคือ **มทว.ประสานมิตร** ซึ่งสมัยนั้นยังเป็นวิทยาลัยการศึกษาประสานมิตร เรียกกันสั้น ๆ ว่าประสานมิตร จึงบอกให้ขึ้นรถเบอร์ ๓๘ ให้นั่งไปจนสุดทางแล้วจึงลง แล้วให้ถามเด็กรถใหม่ว่าจะขึ้นรถคันไหนไปประสานมิตร เป็นที่น่าอัศจรรย์ **คุณแม่ไปหาผมที่ประสานมิตรจนได้** ท่านที่เคยไปมทว.ประสานมิตรคงจะทราบว่าจะไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายเลยที่จะไปโดยรถเมล์ ครั้นจะขึ้นแท็กซี่ก็กลัวถูกหลอก

หลวงพ่อบอกว่า **ธรรมดาคิดของคนทั่วไปจะกระจัดกระจายฟุ้งซ่านไม่มีพลัง** แต่เมื่อใดก็ตามที่เราสามารถ **รวมจิตใจเป็นหนึ่งเดียว** ก็จะมีพลังอำนาจมหาศาลซึ่งเรียกว่า **พลังจิต** สามารถทำอะไร ๆ ได้ อย่างที่เราไม่คาดคิดว่าจะเป็นไปได้ เช่น **การใช้โทรจิต** คือการติดต่อกันโดยใช้จิต หลวงพ่อบอกว่า พระเครื่องที่ท่านสร้างนั้น ท่านสั่งช่างให้ทำโดยทางโทรจิต คุณแม่ก็เล่าถึง **พลังจิต** ที่เกิดขึ้นกับท่านอยู่หลายเรื่อง เช่น มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ท่านไปเที่ยวเขาวงพระจันทร์ที่จังหวัดลพบุรีกับคณะหลายคน ตอนนั้นท่านอายุ ๖๐ กว่าแล้ว ใครที่เคยไปขึ้นเขาวงพระจันทร์ก็คงจะทราบว่ายากเพียงใด มีหลายคนที่พักคอยอยู่ข้างล่าง พวกอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน หรือแม่แต่उनกว่า ท่านก็ไม่มีใครกล้าขึ้น

คุณแม่คิดว่า เมื่อมาแล้วต้องลองขึ้นดูเพราะหลังจากนี้แล้วก็คงไม่ได้มีโอกาสได้ขึ้นอีกแล้ว จึงตัดสินใจเดินขึ้นไปตามบันไดกับเขา ระยะแรก ๆ พวกหนุ่ม ๆ สาว ๆ แรงดีก็แข่งขึ้นหน้าไป เหลียวมองดูคุณแม่แล้วซบซิบกันเหมือนกับจะบอกว่ายากแก่คนนี้จะขึ้นไปถึงยอดกับเขาหรือ ท่านเดินขึ้นอยู่พักใหญ่เห็นว่าเริ่มเหนื่อยแล้วก็ลอง **ใช้การกำหนดจิตจนเกิดสมาธิ และเกิดพลังขึ้นในร่างกาย ทำให้มีความรู้สึกเหมือนกับตัวเบาเดินขึ้นไปได้อย่างสบาย** ไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย แข่งหน้าคนอื่น ๆ ไปเรื่อย ๆ แล้วผ่านกลุ่มเด็กหนุ่มที่นั่งพักอยู่ริมบันได มองดูท่านอย่างแปลกใจ เป็นเด็กหนุ่มกลมเดียวกันกับที่ซบซิบกันเมื่อตอนเดินแข่งขึ้นหน้าท่านนั่นเอง **คุณแม่เดินขึ้นไปจนถึงยอดเขาวงพระจันทร์ในเวลาอันรวดเร็ว ไม่มีใครตามทัน** นั่งคอยอยู่พักใหญ่ พวกที่มาด้วยกันจึงได้ขึ้นไปถึง

คุณแม่ไม่ค่อยได้ใช้พลังจิตบ่อยครั้งนัก จะใช้ก็ต่อเมื่อจำเป็นเท่านั้น มีอยู่ครั้งหนึ่งตอนที่ผมจะไปดูงานที่ประเทศแคนาดาเมื่อปี ๒๕๑๘ ตอนนั้นคุณแม่ยังอยู่ที่บ้าน จะมาวัดในวันพระท่านั้น คุณแม่จะต้องไปส่งผมในวันรุ่งขึ้น แต่ไม่มีโอกาสจะได้บอกเล่ากับหลวงพ่อบอกเพราะยังไม่ถึงเวลาแล้ว **จึงทดลองใช้โทรจิตกับหลวงพ่อบอกกลางคืน** บอกว่า ไม่มีอะไรจะให้กับลูกเพื่อคุ้มครองตัวในการเดินทางไปเมืองนอก **หลวงพ่อบอกกาถามให้ ๙ คำ** เอาไว้ป้องกันตัว คุณแม่จึงจดใส่กระดาษไว้ ตอนไปส่งผมที่สนามบินตอนเมือง ก็ส่งให้ผมแล้วบอกว่า หลวงพ่อบอกกาถามไว้ป้องกันตัว ท่องให้ขึ้นใจจะป้องกันเหตุร้ายต่าง ๆ ได้ ผมก็ได้ใช้คาถานี้ตลอดการเดินทาง

มีอยู่ตอนหนึ่งของการเดินทางจากญี่ปุ่นไปเกาะฮอนโนลูลู เครื่องบินจะต้องบินเหนือมหาสมุทรเป็นเวลา ๑๐ ชั่วโมง เหลืออีก ๔ ชั่วโมง จะถึงฮอนโนลูลูก็เกิดพายุปะทะเครื่องบินขึ้นไปทั้งลำ ผมมีความรู้สึกเหมือนนั่งเรือหางยาววิ่งปะทะลูกคลื่น ผมไม่เคยขึ้นเครื่องบินมาก่อนเลย ครั้งนั้นจึงเป็นประสบการณ์ครั้งแรกในชีวิต แต่ผมไม่รู้สึกกลัวหรือตื่นเต้น เพราะผมบริกรรมคาถาของหลวงพ่อบอก ทุกครั้งที่ผมเห็นอันตราย ผมรู้สึกปลอดภัยและทำใจได้ มีสติ ไม่หวั่นไหว เพื่อนของผมที่ไปด้วยกัน บางคนนั่งหน้าชิดตัวสัน เครื่องบินวิ่งฝ่าพายุอยู่เกือบชั่วโมงจึงพ้น ทุกคนรู้สึกโล่งอก ผมใช้คาถาของหลวงพ่อบอกตลอดมาตามจนทุกวันนี้ เนื่องจากผมยึดมั่นและศรัทธาในหลวงพ่อบอกและคุณแม่มาก ทุกครั้งที่ผมจะใช้คาถานี้ จะมีความรู้สึกปลอดภัยและมีสติ

คาถามี ๙ คำคือ

อุ มะ พัด พา ยะ อุ พัด อะ หัง

คาถาแต่ละคำมีความหมายในตัวเอง ผมจำไม่ได้ ถ้าท่านอยากรู้จะต้องถามหลวงพ่อบอกเอง

ในเรื่องการไม่ชอบอธิปทาปฏิบัติของคุณแม่ นั่นเป็นหนทางที่ทำให้คุณแม่ได้หลุดพ้นจากการยึดติดและพอใจในพลังอำนาจมาแล้ว ท่านเล่าให้ฟังว่าสมัยที่ท่านปฏิบัติในระยะแรก ๆ ท่านมีความรู้สึกว่าท่านมีพลังจิตสูงมาก นั่งเพียง ๒-๓ นาที ก็เกิดสมาธิแนบแน่น มีพลังนึกอยากจะทำอะไรเห็นอะไรก็รู้ได้เห็นได้ทันที **ท่านระลึกชาติย้อนหลังได้ถึง ๗ ชาติ** สามารถรู้อดีต รู้ปัจจุบัน รู้อนาคต ได้อย่างจับพลัด หลวงพ่อบอกว่าท่านกำลังอยู่ในระยะของการเข้าสู่สมถกรรมฐานซึ่งผู้ปฏิบัติทุกคนจะต้องผ่านสมถกรรมฐานก่อน

ส่วนมากคนจะคิดว่าตนสำเร็จแล้วเพราะจะเกิดอธิปทาปฏิบัติมากมาย เนื่องจากเป็นระยะที่มีพลังจิตสูงมาก อยู่ยงคงกระพัน เหาะเหินเดินอากาศ นั่งทางในสามารถรู้ได้ทุกอย่าง เมื่อมีอธิปทาปฏิบัติคนก็จะศรัทธา ลากสักการะก็จะตามมา **จิตใจที่เคยมันอยู่กับการปฏิบัติธรรม ก็จะคลอนคลายไม่สามารถเดินทางไปสู่การหลุดพ้นได้** ระยะที่ **คุณแม่ตัดสินใจไม่มียึดติดในอธิปทาปฏิบัติใด ๆ** หลังจากผ่านขั้นนี้แล้ว ท่านบอกว่าพลังอำนาจก็ลดลง เสื่อมลง ท่านก็ปฏิบัติต่อไปในแนวทางที่ได้ตั้งใจไว้ หลวงพ่อบอกว่าเป็นการปฏิบัติไปสู่ **วิปัสสนากรรมฐาน** นั่นเอง

หลวงพ่อกเคยพูดเสมอว่า **ท่านไม่ได้สอนวิปัสสนากรรมฐานเฉพาะคนธรรมดาเท่านั้น ท่านยังสอนผีและเทวดาด้วย** ครั้งแรกผมฟังก็ยังไม่เชื่อนิทานนัก แต่เมื่อผมคุยกับคุณแม่แล้วก็เชื่อว่าเป็นจริง เพราะคุณแม่ก็มีประสบการณ์ในการสอนผีเหมือนกัน ท่านบอกว่าคนที่ตายไปแล้ว บางคนที่เคยรู้จักกันเคยมาปฏิบัติธรรมก็มาหา บางคนคุณแม่ชักชวนมาปฏิบัติธรรมก็มาปฏิบัติ บางคนก็ไม่มา บางคนก็มาอยู่เฉย ๆ ไม่ปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับพื้นฐานจิตของแต่ละคน คุณแม่บอกว่าผีนั่งสมาธิได้ดีกว่าคน นั่งนาน อดทน คุณแม่ชวนมาปฏิบัติธรรมวิปัสสนาอยู่ด้วยหลายคน นาน ๆ ไปพวกเขาบอกว่า จะไปจุดแล้วก็หายไป **บางครั้งขณะที่คุณแม่สั่งสมาธิอยู่ก็มีผีเป็นจำนวนมากมาหาเพื่อขอรับส่วนบุญกุศลและขอเรียนวิปัสสนากรรมฐาน หลวงพ่อนับว่าเป็นหมอชั้นเยี่ยม ท่านไม่เพียงแต่จะรักษาจิตของคนเท่านั้น ท่านยังสามารถรักษาร่างกายของคน โดยใช้พลังจิตได้อีกด้วย**

เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๒๖ คุณแม่ได้ป่วยเป็นหวัด มีอาการไอ เหนื่อยมาก ตอนนั้นคุณแม่ยังอยู่บ้าน มาวัดเฉพาะวันพระ ผมจึงพาคุณแม่ไปตรวจที่โรงพยาบาลชนสวรรค์ สิงห์บุรี คุณหมอวิชัยสั่งให้เอ็กซเรย์พบว่า ปอดข้างซ้ายมีสีขาวทั้งหมด แสดงว่าเป็นน้ำท่วมปอด จึงได้สั่งให้ไปตรวจที่โรงพยาบาลทรวงอก นนทบุรี ผลการตรวจ หมอเจาะเอาน้ำออกมาได้ถึง ๑.๓ ลิตร หมอสงสัยว่าคุณแม่อยู่ได้อย่างไร ไม่แสดงอาการ เพราะปอดมีน้ำขนาดนี้ต้องเห็นเหนื่อยมาก หมอได้เจาะชายโครงด้านซ้ายเพื่อตัดเนื้อหุ้มปอดไปตรวจด้วย

คุณแม่บอกว่า ตอนเขาเจาะชายโครงนั้น ท่านเข้าสมาธิแล้วนิมิตว่าเป็นการใช้กรรมอันเกิดจากท่านฆ่างูเหลือมตัวหนึ่ง ผมยังจำเหตุการณ์ตอนนั้นได้ดี งูเหลือมยาวราว ๓ เมตรครึ่ง มากินเปิดตอนกลางคืน คุณพ่อถือจอบจอบลงไป ตามด้วยคุณแม่ ผมและพี่สาว งูเหลือมเห็นแสงตะเกียงจึงเลื้อยหนีเข้าป่ากระชาย คุณพ่อไม่กล้าแทง เจ็บจอบจอบอยู่ คุณแม่ไม่ไหวจึงคว่ำจอบตัวเอง ถูกค้อนหางของงู ผมเห็นงูคืนและพันตัวจอบจอบเป็นเกลียวมากแล้ว พวกเราจึงเหลือมจอบตาย

ผลจากการตรวจน้ำจากปอดและเนื้อหุ้มปอด ปรากฏผลว่าเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายที่ปอดข้างซ้าย ถ้าไม่รักษาจะตายภายใน ๕ เดือน ถ้ารักษาอาจจะอยู่ได้ ๑ ปี เพราะขณะนั้นมะเร็งได้กินถึงเยื่อหุ้มปอดแล้ว ผมตกใจมาก พี่สาวสองคนนั่งร้องไห้ คุณแม่ยังไม่ทราบ เพื่อความแน่ใจจึงให้ลูกของน้ำเอาฟิล์มไปให้เพื่อนที่สถาบันมะเร็งดู ก็ได้รับคำตอบเหมือนกัน ผมได้มากราบนมัสการให้หลวงพ่อบุญคุณ ท่านก็บอกว่าทราบแล้วเป็นที่ปอดข้างซ้าย ท่านก็พยายามช่วยอยู่ เมื่อเอาน้ำออกแล้วคงจะดีขึ้น ผมให้คุณแม่พักรักษาตัวอยู่ราว ๒ สัปดาห์

คุณแม่เล่าว่ามีอยู่คืนหนึ่ง ท่านนอนอยู่ได้ยินเสียงแตรรถ จำได้ว่าเป็นเสียงรถหลวงพ่อก ลักครุหลวงพ่อกมาเยี่ยมอยู่ข้างเตียง บอกว่าไม่เป็นไรจะช่วยแล้วก็เดินกลับไป คุณแม่ดีใจมากที่หลวงพ่อกมาเยี่ยม ดูอาการดีขึ้นมาก ผมพาคุณแม่ไปพักที่บ้านของผม (บ้านพักครุ ร.ร.สิงห์บุรี) ตั้มาแพนโบราณให้กินหลายขนานรวมทั้งของคุดหอมสมหมายด้วย ราว ๓ เดือนก็พาไปเอ็กซเรย์ที่พญาไทเอ็กซเรย์ ปรากฏผลว่าเหมือนเดิม ผมปรึกษาหมอสมหมาย ท่านบอกว่ายาแพนโบราณต้องใช้ควบคู่กันกับยาแพนปัจจุบันที่ใช้รักษาโรคมะเร็ง ผมจึงไปซื้อมา ๑ ชุด ราคา ๖,๕๐๐ บาท จะให้คุณหมอสมหมายรักษา ยาชุดนี้ขณะนี้จะทราบคนใช้มาก รับประทานอาหารไม่ได้ อาเจียน ผมจะร่วง และก็ไม่รู้ว่าจะหายหรือไม่ ผมมาตริครุตรงดู เห็นว่าคุณแม่อายุมากแล้ว ตอนนั้นอายุ ๗๐ ปี จะทราบท่านเปล่า ๆ ถ้าใช้ยาแล้วท่านตายไป คนก็จะบอกว่าเป็นเพราะผมทำ

เมื่อผมไปหาหลวงพ่อก ท่านก็บอกว่า ให้คุณแม่มาอยู่วัด ท่านจะช่วยรักษาทางจิตให้ แล้วให้กินยาสมุนไพรรักษาไปด้วย ผมจึงให้คุณแม่มาอยู่วัด ตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๒๖ เป็นต้นมา ผมมอบยาชุดนั้นให้คุณหมอไป

ตอนนั้นคุณแม่ยังไม่ทราบว่าท่านเป็นมะเร็ง ผมได้แต่บอกว่าเป็นเยื่อหุ้มปอดอักเสบ ให้คุณแม่รักษาตัวเองแล้วหลวงพ่อกจะช่วยอีกแรงหนึ่ง ท่านก็ปฏิบัติมาตลอด มีอยู่ครั้งหนึ่งขณะที่ท่านนั่งสมาธิ มีความรู้สึกที่ร่างกายเจ็บแปลบไปหมด และเหมือนมีอะไรพุ่งออกไปจากตัวท่านทุกสาระทิศ คุณแม่ระลึกได้ว่า หลวงพ่อกำลังช่วยรักษา หลังจากนั้นท่านก็รู้สึกดีขึ้นและหายเป็นปกติ ขอบตาที่เคยดำคล้ำก็หายไป หลวงพ่อกบอกว่าคุณแม่ได้ตายไปแล้ว แต่ด้วยบุญบารมีที่ท่านได้สร้างสมมาจากการปฏิบัติธรรม และช่วยสั่งสอนให้คนปฏิบัติธรรม จึงช่วยให้มีชีวิตขึ้นใหม่ คุณแม่มาทราบที่ท่านเป็นมะเร็งประมาณปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เพราะหลวงพ่อกได้เล่าให้ผมเป็นมะเร็งคนหนึ่งฟังว่า การนั่งสมาธิสามารถรักษามะเร็งให้หายได้ ตัวอย่างเช่น แม่ส้ม เป็นต้น ชายคนนั้นจึงมาถามคุณแม่ว่า เป็นมะเร็งหรือ หลวงพ่อกบอกว่ารักษาหายแล้วไซ้ใหม่ คุณแม่จึงทราบตอนนั้นเองว่าท่านเป็นมะเร็ง

ผมเคยจะคิดพาคุณแม่ไปเอ็กซเรย์ว่าคุณแม่หายแล้วหรือยัง ปรึกษาหลวงพ่อกแล้ว ท่านบอกว่า อย่าไปตรวจเลย เดียวเห็นโน่นเห็นนี่แล้วทำให้ไม่สบายใจ แม่ใหญ่อายุมากแล้ว อย่าไปทราบแก่เลย เกยอสมสละชีวิตเพื่อพระศาสนาของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จะเป็นตายก็คงไม่เสียดายชีวิต ซึ่งก็เป็นจริงอย่างที่หลวงพ่อกพูด **คุณแม่ไม่เคยกลัวตาย ถือเป็นเรื่องธรรมดา ท่านอุทิศชีวิตเพื่องานของหลวงพ่อก งานอันยิ่งใหญ่ที่จะช่วยขจัดอวิชชาของมนุษย์ ให้เข้าใจหลักปฏิบัติธรรมอันถูกต้อง และแท้จริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า** คุณแม่รู้ดีแล้วว่าเมื่อท่านตายไปแล้วท่านจะไปอยู่ที่ไหน คงจะเป็นเพราะบุญบารมีของคุณแม่ที่ได้สร้างสมมาประกอบกับพลังจิตของหลวงพ่อกที่พยายามรักษา และ ยาแพนโบราณที่คุณแม่รับประทานทุกวัน

จึงช่วยให้คุณแม่ยังคงมีชีวิตอยู่มาตราบนานเท่านานนี้ เป็น **แม่ใหญ่** ของผู้ใคร่ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย เป็นกำลังสำคัญของหลวงพ่ที่จะช่วยกันสืบทอดพระศาสนาต่อไป

หลวงพ่ोजรัญนั้น นอกจากท่านจะส่งเสริมในเรื่องการปฏิบัติธรรม แล้วท่านยังส่งเสริมในส่วนการศึกษาอีกด้วย **ท่านมีความประสงค์อยากให้สถานศึกษาต่าง ๆ ได้ใช้ประโยชน์จากวัดอัมพวันในการอบรมบ่มนิสัยเยาวชนให้มากที่สุด** ในส่วนของโรงเรียนสิงห์บุรีนั้นท่านให้ความสนใจมาก เพราะถือว่าเป็นโรงเรียนใหญ่และท่านเป็นศิษย์เก่าของโรงเรียนสิงห์บุรี ท่านให้ความเมตตาและช่วยเหลือโรงเรียนสิงห์บุรีตลอดมา ท่านมีส่วนช่วยให้โรงเรียนสิงห์บุรีสมัยผู้อำนวยการ **ชดิต เจริญศรี** ได้รับบริจาคหม้อแปลงไฟฟ้าขนาด ๒๕๐ KVA จาก **นายห้างสมเจตน์** เจ้าของบริษัทศิริวัฒน์ ราคา ๕๕๐,๐๐๐ บาท เมื่อประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๖

สมัยที่ผมมาเป็นผู้อำนวยการของโรงเรียนสิงห์บุรี **หลวงพ่อก็ให้ความเมตตาตลอดมา รับเป็นประธานฝ่ายสงฆ์ในงานทอดผ้าป่าสามัคคี** เพื่อสร้างประปาขึ้นใช้เองในโรงเรียนเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๓๓ **ได้รับเงินบริจาคประมาณ ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท** นอกจากนี้ท่านยังบริจาคเงินติดตั้งน้ำเย็นให้นักเรียนดื่มอีก ๒ ที เป็นเงิน ๗๐,๐๐๐ บาท และช่วยเป็น **ประธานในงานทอดผ้าป่าสามัคคีเพื่อสร้างห้องสมุดของโรงเรียนสิงห์บุรี** เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ **ได้รับเงินบริจาคประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ บาท** หลวงพ่อก็มีส่วนช่วยสร้างสรรคความเจริญให้แก่โรงเรียนสิงห์บุรีอย่างมาก นับเป็นบุญของนักเรียนโรงเรียนสิงห์บุรีที่มีหลวงพ่อดูแลให้ความอนุเคราะห์เสมอมา ขออำนาจเทกคุณผลบุญที่หลวงพ่อดำเนินสร้างสมมา โปรดจงเป็นพลบัจฉัยดลบันดาลให้หลวงพ่อก็มีพละนาถิยสมบูรณ แข็งแรง หายจากโรคาพยาธิทั้งมวล ได้เป็นที่พึ่งของพวกเราผู้ใฝ่ในธรรมทุกคน

บันทึก

อันที่จริงผมตั้งใจจะเขียนเรื่อง “หลวงพ่ोजรัญที่ผมรู้จัก” แต่เนื่องจากส่วนใหญ่แล้วผมรู้เรื่องของหลวงพ่ोजรัญผ่านทางคุณแม่ของผม ผมจึงจำเป็นต้องเขียนเรื่องของท่านทั้งสองควบคู่กันไป บางเรื่องที่เกิดขึ้นนานมาแล้ว ผมอาจจะจดจำผิดเพี้ยนไปจากความจริงบ้าง ก็ต้องขออภัยไว้ ณ ที่นี้ เรื่องของคุณแม่นั้นยังมีอีกมากมายซึ่งผมไม่มีโอกาสที่ซักถามพูดคุยด้วย เป็นประสบการณ์ที่ท่านได้รับระหว่างปฏิบัติ ได้เรียนรู้ด้วยตัวท่านเอง และยังจดจำได้เป็นอย่างดี

ประสบการณ์ของคุณแม่สุ่ม

(นับเป็นบุญที่คุณแม่สุ่มกรุณาเล่าประสบการณ์ที่ผ่านมาให้ฟัง จึงถือโอกาสบันทึกต่อท้ายไว้ ณ ที่นี้ด้วย)

สมพร เมล่งกู - ๕ ก.ค. ๓๕

ทางกิเลส

สมัยเมื่อมาอยู่วัดอัมพวันใหม่ ๆ หลวงพ่อก็สั่งให้ลัมมิตให้คม เอาไว้ทางกิเลส ฟันให้ตะไปเลย พบก้อไฟก็ฟันเข้าไป ฉันกลับมานั่งกรรมฐาน ราว ๆ ๓ เดือนเป็นก้อไฟจริง ๆ อยู่ข้างถนนหน้าวัดอัมพวัน สมัยก่อนนั้นมิจริง ๆ ฉันก็ฟันเสียจนทะเลเป็นทางไปเลย พอฟันทะเลแล้ว ก็ฟันไปได้ ไปพบปลายไม้ไฟสระอยู่ ก็นึกขึ้นมาได้ว่า อ้อ นี่หลุดจากโนนแล้ว ยังมีนิ้อหรือ ยังมีไม้หักขวางอีก จึงเดินเลี่ยงไปเลย ไม่ไป เดินเข้าทางไปเลย เพราะเห็นทางแล้ว เดินตามทางไปเรื่อย ๆ พบบ้านหลังหนึ่งไม่มีคนอยู่ มีเสียงบอกว่า ที่เห็นเป็นเมืองนิพพาน ฉันก็เหยียดดูไปรอบ ๆ มองไม่เห็นขอบฟ้า ป่าไม้ ต้นไม้สักต้นก็ไม่มี มีแต่ทราบบนแก้วไล่ละเอียด อ่อนนิ่มเท่าเวลาเดิน บ้านเป็นไม้เก่าชั้นเดียว

ฉันนั่งดู ๆ อยู่ เห็นพระเดินมา จึงลงนั่งพนมมือ ใจรู้สึกว้าวไม่ไช่พระธรรมดา เป็นพระอรหันต์ ฉันก็ไหว้ท่านจนสุดแถว นับได้ ๑๑ องค์ พอสุดแถวฉันก็เดินต่อท้ายเลยรวมเป็น ๑๒ เดินตามท่านไปทางทิศเหนือ ดุตะวันตกยังอยู่สูง แต่แดดไม่ร้อนเลยสว่างแต่ไม่ร้อน เดินมาเย็นตลอด ตามท่านไปจนเลี้ยวโค้งกลับ ฉันก็รู้ว่ากำลังนั่งกรรมฐานอยู่ในกฎ

ระลึกชาติ

หลวงพ่อบอกว่า ฉันเคยทำกรรมฐานมา ๗ ชาติแล้ว มาชาตินี้ปฏิบัติได้ครบ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน ท่านก็บอกถึงแล้ว ฉันก็เลยนั่งย้อนไปดูจึงได้รู้ว่า

ชาติที่ ๑ (ถอยหลังไป ๖ ชาติ) เกิดเป็นผู้ชาย เคยฝึกพุทธโธ ใช้อุปถัมภ์เวลาปฏิบัติ มองเห็นก้านธูปเต็มสมมเลย ได้อธิฐานในชาตินั้น ขอให้พบอาจารย์ที่สอนในทางวิปัสสนา เพราะที่ทำอยู่ขณะนั้นเป็นสมณะ จึงได้มาพบในชาติที่ ๗ ซึ่งเป็นชาติปัจจุบัน

ชาติที่ ๒ เกิดเป็นเทวดา เป็นผลจากกุศลที่เคยปฏิบัติเมื่อชาติก่อน

ชาติที่ ๓ เกิดเป็นเทวดาชั้นต่ำลงมา เพราะไม่ได้เจริญกุศลเพิ่มขึ้น ได้จัดเป็นเทวดาเฝ้าพระทวารในวังกรุงศรีอยุธยา เจ้าวังนี้มีพระราชธิดาสวยงามมาก เกิดมีจิตปฏิพัทธ์ในพระราชธิดา เลยถูกเทพเบ็องบนสาปให้เกิดเป็นผู้หญิงตลอดไป

ชาติที่ ๔ เกิดเป็นผู้หญิงอยู่ในวังเมืองสุโขทัย ชาตินี้ได้เคยสอนกรรมฐานให้แก่คนจำนวนมาก เวลาเสร็จจากการรับทัพ จับศึกก็มานั่งปฏิบัติกรรมฐานกัน ชาติปัจจุบันจึงมีผู้คนมาปฏิบัติกันมาก

ชาติที่ ๕ เกิดเป็นผู้หญิงอยู่ที่กรุงศรีอยุธยา สิ้นชีวิตเมื่ออายุ ๑๗ ปี

ชาติที่ ๖ เกิดเป็นผู้หญิงอยู่ที่วัดพรหมบุรี มีลูก ๔ คน สามเป็นโรคคันทั้งตัวเน่าเฟะ จึงบอกให้เขากลับไปอยู่บ้านกับพ่อแม่เถอะ ไม่ต้องห่วงลูกหรอก ฉันจะเลี้ยงเอง เขาก็ร้องไห้กลับไปอยู่กับแม่ ตอนนั้นกำลังสร้างศาลาวัดพรหมบุรี สามได้ลักเชือกก้านมะพร้าวของวัดมา พอเขาไปอยู่กับแม่แล้ว ฉันก็นำไปคืนวัดหมด ชาตินี้อายุ ๔๐ กว่าก็ตาย

ชาติที่ ๗ (ปัจจุบัน) พ่อแม่แต่งงานกันเดือน ๑๒ เขาไปยกขอฟ้าที่วัดพรหมบุรี เขาเดินคู่กันมา พ่อก็สวย แม่ก็สวย พ่อมุ่งโจงกระเบนใส่เสื้อปาน รู้สึกรักเขามาก เหมือนเห็นก่อนตาย เพราะที่บ้านกับวัดพรหมบุรีไม่ไกลกัน พอตายแล้วก็เกิดเลย ตอนเกิด เกิดที่บางา อ. พรหมบุรี ตอนที่นั่งดูอยู่นั้นเห็นลูกชายคนโตก็ตาย และมาเกิดแล้ว เป็นทหารมาอยู่กับลูกสาวคนโต ลูกสาวก็ให้มาช่วยฉัน และขอให้ฉันบวชให้ ฉันก็เลยคิดว่าคนนี้เป็นอย่างไรถึงสนิทสนม เรียกแม่ใหญ่ทุกคำ เขาบอกว่าต้องบวชให้เขา นะ เพราะในอดีตนั้นพ่อมีลูกชาย จิตมีสัญญาจะต้องบวชลูก แต่ยังไม่ทันบวช ฉันก็ตายเสียก่อน ลูกอีก ๒ คนก็เคยพบ เขาเคยมาหาอยู่ทางภาคอีสาน มาช่วยทำงาน ลูกผู้หญิงยังมีชีวิตอยู่ ตอนที่ฉันอายุ ๔๐ กว่าแล้ว ยังอยู่ที่บางา สามได้มาเกิดเป็นสุนัขข่อยที่ตลาดสิงห์บุรี ฉันเห็นข้ากันั้นรักและสงสาร เพราะเป็นขี้เรื้อนและเป็นแผลทั้งตัว พอพามารักเขาก็หาย เวลาฉันเดินจงกรมเขาก็เดินด้วย เวลานั้นก็มานั่งด้วย จึงนั่งดูรู้ว่าเป็นสามมีเมื่อชาติที่แล้ว ตามมาให้เราใช้หนี้ที่ให้เขากลับไปอยู่กับแม่ ไม่ได้ดูแลรักษาเขา

คนที่พบกันในชาตินี้ส่วนใหญ่ เคยพบกันเมื่อชาติที่ ๔ รู้สึกมีความผูกพันกับสถานที่วัดอัมพวันมาก ทรัพย์สินสมบัติที่ฝังไว้เห็นหมด พระทองคำมีเยอะ ทรัพย์สินสมบัติเขาเคลื่อนที่ได้ เขามีเจ้าของเผ่าอยู่ ที่เห็นหลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโว่าจริงทั้งนั้น หลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโไม่ให้ ถ้าให้ต้องมิตัวตายตัวแทน

เข้าผลสมาบัติ

หลังจากที่ฉันนั่งกรรมฐานที่บ้านตามคำสั่งของหลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโเข้าไปขอนมา วันนั้น ๑ ชั่วโมง วันที่สองนั่ง ๒ ชั่วโมง ไปถึง ๑๐ ชั่วโมง แล้วก็นั่งไป ๑ ชั่วโมงใหม่อีก ทำอย่างนั้นอยู่ ๔ ปี หลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโได้สั่งให้ไปที่เรือนยายแถม อยู่ฝั่งตรงข้ามบ้านฉันที่บางมอญเพื่อทดลองให้ฉันกรรมฐานตามที่หลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโสั่ง ในวันนั้นหลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโให้ฉันนั่งคนเดียว กำหนดจิตที่พองยุบ จิตดับที่พองยุบ พอจิตเข้าแล้วตัวแข็งหมด นั่งไปได้ ๑๕ นาที หลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโให้แม่แพเอามือจับก่อน แล้วจึงให้เอาเข็มแทง ปรากฏว่าแทงไม่เข้า เลือดไม่ออกแข็งทั้งตัว

ตอนนั้นมีคนนั่งดูกันหลายคนเป็นกลุ่ม หมอชลอก็นั่งอยู่ด้วย เขากำลังสูบยาอยู่ เขาสูบเสียดๆ ที่เห็นเพราะแสงมาเข้าตา เขาก็เอามือที่นั้นเข้ามาเหยงไปที่รูจมูก ครั้นขึ้นเพดาน ก็อดไว้ไม่ให้ขึ้น ครั้นก็ออกมาข้างนอก รู้สึกร้อนนิดหน่อย แต่ไม่สำคัญ เขานั่งหันหลังให้หลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโ ท่านจึงไม่เห็นที่หมอชลอกเอาบุหรี่ยู่มงฉัน ฉันก็ได้บอกให้หลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโฟัง วันนั้นนั่ง ๒๐ นาที เป็นการทดลองกัน ก่อนหน้านั้น ฉันเคยเข้ามาหลายครั้งแล้ว

ครั้งแรกที่เข้าได้ตอนที่ปวดเต็มที่แล้วเจ็บก็ดับไป รู้สึกตัวเหมือนนั่งอยู่ใต้ต้นโพธิ์ เย็นสบาย สมัยอยู่วัดพรหมบุรี ครั้งต่อมาดับแบบดึงพสุธาเลยไปโผล่ที่เมืองบาดาล เห็นเป็นอโมงค์และคูหาอยู่ข้างล่าง แลเห็นพระบรมสารีริกธาตุอยู่ใต้พื้นดิน มีไฟสว่างไสวแบบนิออน ติดอยู่รอบ ๔ ทิศ มองโล่งเข้าไป แลเห็นพระธาตุอยู่ทางทิศเหนือ ฉันก็เข้าไปเดินนมัสการ พอกราบเสร็จก็เล็กกรรมฐานพอดี

ต่อมาหลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโให้มาปฏิบัติที่โบสถ์ ท่านให้ยื่นกำหนด ให้ฉันปฏิบัติคนเดียว ให้มีคนยืนสองข้าง ท่านกลัวว่าจะล้ม ปรากฏว่าไม่ล้ม ตอนที่ทดลองนั้น ไม่ได้เดินจงกรม กำหนดยืนเหนือ พอตั้งอธิษฐาน ขอให้สมาธิแน่วแน่จิตเข้าผลสมาบัติก็ทันที เขาก็ดับไปตามที่กำหนด กำหนดพองหนอ ยุบหนอ ๓-๔ ครั้ง จิตก็เข้าเลย หลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโและคนอื่น ๆ ได้แต่ยืนดูเฉย ๆ

ต่อจากนั้นหลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโให้ทำที่บ้าน ๒๐ ชั่วโมง ๒๕ ชั่วโมง แล้วก็ออกมา อยู่ที่วัดอย่างมาก ๓๐ ชั่วโมง เวลานั้นกรรมฐานที่บ้าน ไม่มีใครกล้าเข้าไปดู ฉันจะอธิษฐานที่บ้านคราวละ ๓๐ ชั่วโมง พอครบกำหนดแล้ว จิตจะคลายออกเอง ก่อนเข้าจะบอกลูกหลานไว้ก่อน

ขณะที่จิตเข้าอยู่ ๓๐ ชั่วโมง ตอนนั้นไม่เห็นอะไร แต่มีสติอยู่กับตัวตลอด ไม่รับอารมณ์อะไรเลย มันซึ่งอยู่ในตัวเรา แรก ๆ จะไม่ได้ยินเสียง แต่ตอนหลังได้ยิน พออายุ ๔๕ ปี หลวงพ่ोजรัญฐิตธรมโให้มานั่งที่วัด ศาลาหลังเก่า ๓๐ ชั่วโมง ตั้งแต่ ๖ โมงเย็นถึง ๖ ทุ่ม

ของวันรุ่งขึ้น เห็นเจ้าของวัดเป็นพระมาบอกว่า พอแล้ว ให้เลิกได้ แต่ฉันบอกว่ายังไม่ถึง ท่านก็ให้หันหน้าพักขาออกเวลา ๖ ทุ่ม แต่ฉันไม่เลิก พอครบกำหนดจิตจะออกเอง กายกับจิตเขาจะรู้เวลาของเขาเอง จะค่อย ๆ คลายออก แสดงว่าท่านมาทดลองเรา
ต่อจากนั้นฉันก็ปฏิบัติมาจนแก่จนมาอยู่ที่กุฏิปัจจุบันนี้ ก็คิดว่าจะยังนั่งได้หรือเปล่า จึงได้นั่งดู ไม่ได้ อธิษฐานจิตว่า จะกำหนดเวลาเท่าไร จิตคลายออกเมื่อไรก็สุดแล้วแต่ ปรากฏว่าฉันนั่งไป ๓๖ ชั่วโมง ไม่มีปีติอะไร
มาช่วยหลังอายุ ๓๕ ก็นั่งอีก ปรากฏว่าฉันนั่งไป ๔๘ ชั่วโมง ปีนี้อายุ ๓๘ แล้วนั่งไป ๔๐ ชั่วโมง นั่งโดยไม่ได้อธิษฐานจิต ให้เขาออก
ของเขาเอง

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ตอนนั้นอายุ ๓๕ ปี ขณะที่เข้าผลสมาบัติอยู่นั้น เห็นพระจฬามณี มีดอกไม้อรูปเทียนเต็มไปหมด มีคนเฝ้าอยู่คนหนึ่งคอยเข็นรถนำไปทิ้ง เป็นเครื่องดอกไม้อรูปเทียนที่เขาใส่มือคนก่อนที่จะตาย เมื่อตายแล้วก็ไปไหว้ที่พระจฬามณี
ปีนี้ พ.ศ. ๒๕๓๕ เห็นพระจฬามณีอีก ดูโน่นดูนี่ดูจนทั่ว ไม่มีผู้คน ไม่มีเครื่องดอกไม้อรูปเทียนเหมือนเมื่อก่อน ใจนี้กว่าเมื่อก่อน
ทำไม่มีดอกไม้อรูปเทียนมากมาย เดียวนี้ไม่มี ก็มีเสียงตอบมาว่า เดียวนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว เครื่องบินตกตายก็มี ตายใน
โรงพยาบาลก็มี ถูกรถชนตายกลางถนนหนทาง ตายเรียกรวดไปหมดแล้ว ไม่มีเตรียมของใส่มือหรือท่อนั้นถึงไม่มีของดอกไม้อรูป
เทียน

เมื่อหันหน้าไปทางทิศเหนือ แลเห็นพระบรมสารีริกธาตุและเห็นมาลัยดอกพุดที่เคยร้อยถวายหลวงพ่อบุชาพระธาตุที่กุฏิ
ท่าน คล่องอยู่ที่เจดีย์ เมื่อตอนนั่งได้ ๔๘ ชั่วโมงก็เห็นดอกไม้ในห้องเต็มไปหมด กำหนดอย่างไรก็ไม่หาย พอออกจากกรรมฐาน
แล้วก็ไปกราบหลวงพ่อบุชา หลวงพ่อบุชาไม่ได้ลงมาพบก็เลยกลับ ไม่ได้เล่าให้หลวงพ่อบุชา ฟัง กลับมาที่ห้องก็สว่างไสวไปหมดทั้งห้อง เห็นเป็น
ตัวหนังสือข้างฝาผนังทั้ง ๔ ด้าน ตัวสวยไม่ใช่หนังสือไทย และไม่ใช่หนังสือขอม เขาบอกว่าเป็นหนังสือเทพ อ่านออกคำว่า “แล้ว”
ตัวเดียว

การเข้าผลสมาบัติจะมีกำลัง ไม่หิวโหย ไม่ปวดเมื่อย ไม่มีอะไรล้าปืดก็ไม่ล้าสมารถ เสมอเท่ากันหมดเลย มีความสุขไม่ยินดียินร้าย
เป็นชั้นอุเบกขา แต่รู้แล้วก็วาง จิตของเรามีจิตเดียว ไม่มีอะไรเข้ามากระทบเลย

ขณะที่เข้าผลสมาบัติ มีความรู้ผุดเป็นชั้น ๆ ผุดแต่ที่ดี แต่ไม่มีปีติ เขาผุดขึ้นมาสอนเรา จิตที่รื้ออยู่นั้นไม่ใช่รู้แค่นั้นเดียว
มีชั้นหยาบ ละเอียด และละเอียดเข้าไปอีก ชั้นนิพพานละเอียดเข้าไป การเข้าผลสมาบัติอย่างหนึ่ง เข้านิโรธสมาบัติเป็นอีกอย่าง
หนึ่ง เสวยอารมณ์นิพพานอีกอย่างหนึ่ง เข้านิโรธสมาบัตินั้นไม่มีตัวตน

ครั้งหนึ่งจิตเข้าไป ๒๐ ชั่วโมง ก่อนเข้าจิตเขาจะรู้ของตัวเอง จิตจะรู้เองว่าเข้าญาณนี้แล้วนะ ญาณ ๑ ญาณ ๒ และต่อ ๆ
ไป จิตยิ่งละเอียดลงไป เขาจะเข้าประมาณชั่วโมงหนึ่ง พอถึงชั่วโมงเขาก็คลายออก และบอกให้รู้ว่าเราจะออกจากญาณนี้แล้ว และ
จะเข้าญาณต่อไป เขาบอกชื่อญาณออกมาเลย แต่ฉันไม่ได้สนใจจำ ได้แต่รู้แล้วก็ผ่านไป ตอนเข้าผลสมาบัตินี้หยาบ เข้านิโรธ
ละเอียด เข้าอารมณ์พระนิพพานยิ่งละเอียดเข้าไปอีก จิตเขาบอกขึ้นมาเอง เวลาออกเขาก็ออกของเขาเองเงียบ ๆ

หลวงพ่อบุชชาสอนว่า เราควรปฏิบัติให้ถึงแก่น อย่าให้มีกระพืดอก ให้รู้ถึงแก่นว่าเป็นอย่างไร ฉันก็ตั้งใจปฏิบัติ กำหนด
จิตละเอียดละออดี เกิดเห็นเป็นต้นชงยาวเพื่อยเลย มีแต่แก่น เหมือนอย่างที่เราหลวงพ่อบุชาไว้

ฉันก็ปฏิบัติไปไม่ให้มีกระพืดอก เขาแสดงให้ดูว่าชงไม่มีกระพืดอกเลยสักนิด ถึงได้รู้ได้เห็นว่าเขาผลสมาบัติแล้ว ยังเข้านิโรธ แล้ว
เข้าถึงอารมณ์พระนิพพาน เขาปรากฏอารมณ์ญาณนั้นญาณนี้ การเห็นไม่เหมือนกัน ละเอียดเข้าไป ๆ ละเอียดยิ่ง มีจิตเดียว จิตใจ
ไม่ต้องชำระแล้ว

สอนกรรมฐาน

ตั้งแต่อยู่วัดพรหมบุรี มีคนมาขอฝึกกรรมฐานกับหลวงพ่อบุชชา ท่านก็ส่งมาให้ฉันช่วยสอนเดินสอนนั่งให้ก่อน หลวงพ่อบุชชาเป็นผู้
อธิบายตอนหลัง ประมาณ ๒ ชั่วโมง ใครแะมาสอนเลย มาเมื่อไรสอนเมื่อนั้น ตอนอยู่วัดพรหมบุรี ฉันไปวัดวันอาทิตย์ พอมาอยู่
วัดอัมพวัน ฉันมาวันพระ อยู่ที่ศาลา หลวงพ่อบุชชาพักอยู่ ท่านก็ส่งมาให้ฉันสอน ท่านบอกว่าที่สอนไปแล้ว เข้าผลสมาบัติกันได้หลาย
คนแล้วนะ ช่วยหลวงพ่อบุชชาสอนมา ๓๕ ปีแล้ว

มีอยู่วันหนึ่งหลวงพ่อบุชชาไม่อยู่ ท่านสั่งให้ฉันมาวัด บอกว่า จะมีหลวงพ่อบุชชาองค์หนึ่งมาหาท่าน ชื่อหลวงพ่อบุชชาโต อยู่
จังหวัดลำพูน ท่านเคยเข้านิโรธสมาบัติมาแล้ว ท.เลียงพิบูลย์ศรีทราบมาก ถวายอาหารเป็นประจำ และยังเคยถวายอาหารตอนท่าน
ออกจากนิโรธสมาบัติ ฉันก็มาวัด มีเมียพิน ยายเตียง เตรียมของมาถวาย นิมนต์ท่านเข้าโบสถ์ ท่านให้ศีลให้พรให้ช่วยสอนญาติ
โยมทั้งหลายให้ปฏิบัติ ท่านใจดีมาก เวลาท่านพูด กระเสี้ยนถึงเราเลย กลับไปวัดแล้ว ท่านก็มรณภาพ

วิญญานมาปฏิบัติธรรม

มีครอบครัวหนึ่งที่สิงห์บุรี เตี้ยแม่มาบอกว่าให้ช่วยลูกชายของเขาหน่อย เรียนจบแล้วกำลังจะรับปริญญาเกิดเป็นไข้ตาย
ฉันก็นั่งดูเขาตามดูเรียกชื่อ ปรากฏว่ามากัน ๔ คนเป็นชายทั้งสิ้น เขาจูบมานั่งข้างหน้า มาจากวัดโพธิ์เก้าต้น ฉันก็ถามว่า “ไปไหน
มา” เขาก็บอก “ไปกับเพื่อน” แต่เพื่อไม่เข้ามา ยืนอยู่ข้างนอก ฉันถามต่ออีกว่า “สบายดีไหม” เขาตอบว่า “ไม่สบาย คิดถึงแม่ คิด
ถึงเตี้ย คิดถึงน้อง”

ฉันเพิ่งจะแผ่เมตตาให้เขาเพราะตอนที่นั่งดูไม่เห็น

ฉันถามว่า “จะแผ่เมตตาให้ รับผิดชอบ”

เขาบอกว่า “ได้ จะได้ไปสบาย”

ฉันก็แผ่เมตตาให้ สักพักเขาบอก “ฝากแม่ด้วยนะ” แล้วก็ลอยไปเลย เขาบอกว่า “ฉัน ไม่ลืมบุญคุณป่าหระอก” เรียกฉันว่า ป่า เสียดาย เขามาอีกทีตอนที่นั่ง นั่ง ลอยวัดเข้ามาเลย มานั่งกราบที่หน้าตอนนั่งกรรมฐาน ก็นึกขึ้นได้ว่าเขาเคยมา เพื่อนมาด้วย แต่ไม่ได้เข้ามาอีก

ฉันถามว่า “จะไปไหนกัน”

เขาบอกว่า “จะไปเชียงใหม่” เพราะก่งของเขาเป็นเจ้าของศาลเจ้าที่หน้าตลาดจังหวัดสิงห์บุรี

ฉันก็ชวนทำกรรมฐาน เหลืออีกตั้ง ๓ วัน ฉันก็สอนกรรมฐานให้ทำเลย สอนเดิน ๓๐ นาที แล้วสอนนั่ง เขาก็นั่งตลอดไป ปฏิบัติได้ ๓ วัน เขาก็มาลาไปหาเตี้ย แม่และก่ง

เขาบอกว่า “ผมจะไปหากังสัก ๓ วัน” พอครบ ๓ วัน เขาก็กลับมาจริง ๆ มาคนเดียว

ฉันก็เลยอธิษฐานให้เขามีสุดขาว ตอนที่เขามานั้นสวมชุดเสื้อคลุมรับปริญญา เขาก็มลงกราบเหมือนคนธรรมดา แต่ฉันไม่ค่อยพูดมาก

เขาปฏิบัติอยู่ ๓ ปีก็ได้กายทิพย์ กายทิพย์ของเขาขาวใสแวบเลย เดิมวิญญาณก็มีรูปเป็นแบบเนื้ออย่างของมนุษย์เรา

เขามาก็กราบลาเหมือนคนธรรมดา เขาถึงถึงพ่อ แม่ เตี้ย น้อง อาม่า ให้บอกว่า ฉันไปสบายแล้ว เหตุการณ์นี้เกิดก่อนปี พ.ศ. ๒๕๒๕ แล้ว

มีอีกคนหนึ่ง เป็นช่างก่อสร้างอยู่ที่กรุงเทพฯ ได้ผูกคอตายกับรถเครื่อง ทางกรุงเทพฯ โทร.มาหาญาติทางบ้าน พ่อแม่เขา มาหาฉัน ขอให้ฉันช่วย ทางบ้านไม่มีใครทราบว่ายาวอย่างไร

ฉันก็เรียกมา พอเขาเข้ามาในเขตวัด ฟ้าผ่าเปรี้ยงตามมาเลย ลงเหนือวัด ถูกวัวตาย ๑ ตัว คนคุมเขาตามมาแต่ไม่ทัน เขาเข้ามาในวัดเสียก่อน

ถามเรื่องเป็นอะไรตาย ก็ไม่ยอมบอก แต่ฉันทราบ ปกติแล้วเขาต้องไปนรก พอฉันเรียกวิญญาณมาเขาตามมาไม่ทัน เกิดฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมาเลย ฉันให้เขารับกรรมฐาน สอนให้เดิน ๓๐ นาที แล้วสอนนั่ง พอเป็นแล้วก็ปล่อยให้เขานั่งเอง เขามีหัวหน้า คมอีกทีหนึ่ง มีบัญชีจดชื่อด้วยเหมือนอย่างที่วัดได้ปฏิบัติอยู่ เขาจะนั่งตลอดไป ไม่มีลุกเดิน ไม่ยุ่งกับคน แต่ถ้าคนจะเดินไปถูกเขาก็หลบ ปฏิบัติจนแยกแยะนามแล้วก็ยังไม่พ้นนรก เขายังคอยเก็บอยู่ จนได้กายทิพย์แล้วนั้นแหละจึงพ้น แต่เขาไม่ไปที่อื่น เขาต้องการปฏิบัติอยู่ที่วัดอัมพวันนี่

ล่วงเกินหลวงพ่

เมื่อสมัยอยู่ที่วัดพรหมบุรี หลวงพ่อบัญญาฉลองโบสถ์ มีคณะจากกรุงเทพฯ ไปทอดผ้าป่า และมี ป้าต๋อม คนสิงห์บุรีก็นำผ้าป่าไปทอดด้วย หลวงพ่อก็ให้ฉันไปรองรับคณะของป้าต๋อมก่อน เพราะท่านกำลังสนทนากับคณะศรัทธาจากกรุงเทพฯ

ป้าต๋อมพูดเสียงดังประกาศลั่นศาลาเลย ว่า หลวงพ่อก็ไม่ทักทายเลย เขาเรียไรได้ ๔๐๐ กว่าบาทยังไม่รับหน้าเขา รับหน้าแต่คนที่มิแหวนเพชร แต่เวลาทอดผ้าป่าก็ทอดพร้อมกัน หลังจากนั้นมาป้าต๋อมก็มาทำบุญเหมือนกัน แต่ทำกรรมฐานไม่ได้ เดินได้แค่ ๕ นาที นั่งได้แค่ ๕ นาที ปฏิบัติได้แค่นั้น ทรมานทำไม่ได้เลย เขาก็เลยมาขอขมาหลวงพ่ พอตายไปแล้ว หลวงพ่อก็เล่าให้ฟังว่า เขามาจับป้าต๋อมไปนรก เพราะได้กล่าววาจาล่วงเกินหลวงพ่ ป้าต๋อมก็บอกเขาว่า ได้ขอโหสิกรรมกับหลวงพ่แล้ว แต่เขาไม่ฟัง เขายอมให้ป้าต๋อมมาบอกหลวงพ่ไปยืนยันเป็นพยาน หลวงพ่อก็ไป เมื่อได้รับการโหสิกรรมแล้ว ไปไหนหลวงพ่ท่านไม่ได้บอก

นิมนต์หลวงพ่อยู่ปฏิบัติกรรมฐาน

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๙ หลวงพ่อบุญญาฉลอง ป้าต๋อมกำลังนั่งกรรมฐานอยู่ หลวงพ่อดำ (หลวงพ่อดำในป่าเป็นอาจารย์ของหลวงพ่) มาบอกให้ไปนิมนต์หลวงพ่ หลวงพ่อดำท่านจะไม่อยู่แล้ว ท่านนำพานมาให้ฉันเป็นตัวอย่าง มีผ้าสบงวางบนพาน ดอกบัว ๓ ดอก รูปเทียน ท่านนำมายื่นให้ฉัน ฉันก็ไม่รับ ฉันเป็นผู้หญิงจะรับอย่างไร นึกในใจว่า เอ๊ะ เราจะตายเสียแล้วหรืออย่างไร ท่านบอกว่า ไม่ใช่ นำมาดูตัวอย่าง ให้จัดเตรียมนิมนต์เจ้าอาวาส ท่านจะไม่อยู่แล้วนะ ท่านจะละสังขารไปแล้ว ท่านบอกว่า “นิมนต์ให้อยู่ปฏิบัติกรรมฐาน” พอฉันรับพานจากท่าน ก็ออกจากกรรมฐานพอดี ฉันก็ไปเล่าให้หลวงพ่ฟัง ท่านก็บอกว่า **จริง** ฉันเลยจัดพาน ชื่อผ้าสบง ดอกไม้ รูปเทียน ไปด้วยกัน ๓ คนมี แม่จำขึ้น ยายเตี้ย และฉัน ไปนิมนต์ท่านที่กุฏิ ท่านบอกว่า “เอ้า รับประทาน” นิมนต์ครั้งนั้นเป็นครั้งแรก ต่อจากนั้นก็นิมนต์ทุกปี ก่อนที่จะถึงวันคล้ายวันเกิด ๑๕ สิงหาคมของทุกปี หลวงพ่อดำท่านบอกว่า ท่านจะมาปฏิบัติด้วย และจะบอกหลวงพ่ให้มาปฏิบัติ ฉันเลยปูอาสนะไว้ ๒ ที่ หลวงพ่ ๑ ที่ หลวงพ่อดำ ๑ ที่

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม

คุณแม่สุ่ม

www.jarun.org

หลวงพ่อบอกว่า ถ้าสามทุ่มไม่มาให้หรือถึงสี่ทุ่ม ปฏิบัติทุกวันเป็นเวลา ๔ เดือน ตั้งแต่ในพรรษา ต่อมานอกพรรษาอีก ใครไม่ทำเช้า ฉันเลิก ๔ ทุ่มทุกวัน ที่ศาลปฏิบัติพระกรรมฐานจะเลิกกัน ๓ ทุ่มครึ่ง ฉันอยู่ถึง ๔ ทุ่ม มีผู้ศรัทธาปฏิบัติต่อด้วย ๓-๔ คน

ไปนรก

เมื่อคุณพ่อของฉันตาย ฉันจะชวนมานั่งกรรมฐาน แต่หาคุณพ่อไม่พบ เลยนั่งดูทีวีว่า ไปตกนรก ถูกมัดมือมัดเท้า ฉันเข้าไปถามว่า "โทษอะไรถึงได้เป็นอย่างนี้"

คุณพ่อก็ตอบว่า "รู้เห็นเป็นใจกับลูกสะใภ้ โกงค่าทนายจึงถูกมัดตากแดดซึ่งพิศอยู่"

ฉันถามว่า "ทำอย่างไรถึงจะแก้ได้แล้ว"

คุณพ่อบอกว่า ให้ปฏิบัติกรรมฐานแผ่เมตตาให้ ๓ เดือน ซึ่งจะพ้นโทษนี้ คนคมเขานุญาตให้ เพราะมีโทษอย่างเดียว

ฉันก็แผ่เมตตาให้ ระหว่างปฏิบัติใน ๓ เดือน ก็ยังเห็นอยู่ในสภาพเดิม พอครบ ๓ เดือนแล้วก็หลุด หลุดแล้วฉันเห็นนั่งอยู่ที่ศาลาวิดี ศรีสภาร นั่งฟังเสายูเหมือนตอนไปทำบุญขณะยังมีชีวิตอยู่ จิตคุณพ่อผูกพันอยู่กับศาลา เพราะคุณพ่อได้สร้างไว้ ฉันชวนมาทำ กรรมฐานที่วัดอัมพวันก็ไม่ยอมมา คุณพ่อเคยเป็นสมภารวัดตองปุ่ จังหวัดลพบุรี ได้ก่อสร้างที่วัดนั้น ไม่มีครอบครัว พอมาอยู่บ้าน ก็บอกว่า จะไม่ไปสวรรค์นิพพาน จะขอเป็นมนุษย์ เพราะมีครอบครัวได้

จิตของคุณพ่ออธิษฐานไว้อย่างนั้น ฉันชวนมาทำกรรมฐานเท่าไรก็ไม่ยอมมา เพราะอธิษฐานไว้แล้ว นั่งฟังเสาคอยเกิด อยู่ศาลานั้นแหละ นั่งดูทีวีก็ยังเห็นอยู่อย่างนั้น **ที่นรก** จิตเคยสัมผัสครั้งหนึ่ง เห็นเป็นนรก ๘ ชม มีกระทะ ๘ ใบ เป็นเหล็กใบใหญ่ มาก อยู่ห่างกันเป็นระยะวาหนึ่ง พอเขาจะผลัดน้ำกัโทษลงกระทะ จะเอาผ้าออกพาดราวไว้ มีเชือกซึ่งไว้สำหรับตากผ้า **สังเกตุดมี้ ผัวจิ๋ว** มากกว่า **ผ้าสีธรรมดา** เก๋ามาก และขาดมากด้วย ที่เห็นนั้นไม่เห็นตอนถูกทำโทษ เห็นแต่ผ้าที่พาดเชือกไว้ เขาให้เห็นคนที่ รู้จักคนหนึ่งอยู่อย่างมอญ เขานั่งอยู่ด้วยมีผ้าถุง แต่ไม่ใส่เสื้อ

แม่ชีแดง

แม่ชีแดงมาจากภาคใต้ จังหวัดสงขลา พี่สาวพามาบวช ก่อนที่เขาจะออกจากบ้านมาได้ **ทะเลาะกับแม่** ดึกกับแม่อย่างมาก ขนาดสั่งว่าไม่ต้องเผาผีกันเลย เขาจากบ้านมา ๓๐ ปี โดยไม่ได้กลับไป ทั้ง ๆ ที่ **ทิ้งลูกไว้ให้แม่เลี้ยง**

มาบวชที่วัดอัมพวันได้ ๒ ปี พวกแม่ชีก็บอกว่าทำบาปไว้กับแม่มากนะ ขอให้ไปขอโทษกรรมกับแม่เสีย แม่ชีได้รวบรวมเงินให้ไป ๒,๖๐๐ บาท ให้อุปเทียนแพ ไปเสร็จเรียบร้อย เขาก็ไปแล้วก็กลับมา พวกแม่ชีกถามว่า **"แม่ว่าอย่างไรบ้าง"**

เขาตอบว่า **"แม่เขาเฉย ๆ ฉันขอขมาแล้ว แม่เขาไม่รับพาน ฉันเลยเหวี่ยงพานใส่หน้าเลย แล้วบอกว่าจะไม่มาอีก ไม่ต้องเผาผีกัน"** ต่อจากนั้น **เขาก็เป็นมะเร็งดำใส** นอนป่วยที่โรงพยาบาล ๔ เดือนกว่าก็ตายไป คินเดียวกับหลวงแม่ชีจันทร์ อดีตหัวหน้าแม่ชีวัดอัมพวัน โทษล่วงเกินกับแม่ผู้มีพระคุณ บาปมาก ทำให้เขาตกนรก ตอนบวชเป็นแม่ชี ความประพฤติไม่ค่อยดี ไม่ค่อยได้เจริญกรรมฐาน สวดมนต์ก็ไม่สวด มีโลภะเรื่องกินมากที่สุด กินของดี ๆ กินเนื้ออกไก่เปล่า ๆ ตี ๒ ลงมาดูที่ครัวแล้ว ต่อมามีลูกสุนัขตัวหนึ่งเกิดที่วัดอัมพวัน รูปร่างสวย ตั้งชื่อให้ว่า **บัว** สุนัขตัวนั้นชอบกินก้างและกระดูก วันหนึ่งก้างติดคอ ฉันเป็นคนให้กินเอง รู้สึกไม่สบายใจ เลยนั่งดูตั้งแต่คอเรื่อยลงไปถึงกระเพาะอาหาร เห็นกระดูกไก่เต็มไปหมด จึงทราบว่ **จิตของสุนัขตัวนั้นคือ แม่ชีแดง**

ฉันก็ถามจิตแม่ชีแดงว่ามาอย่างไร เขาก็บอกว่า **"ขอขมา เขาจะเอาไปนรก ได้ขอเขาให้มาเกิดที่วัดอัมพวัน"** เขาบอกว่า **"แกต้องอดอยากนะ แกต้องไปกินกระดูกนะ ไปอยู่ที่วัดอัมพวันนะ"** แม่ชีแดงบอกว่า ถึงอดอยากก็ยอม สุนัขตัวนั้นก็แปลกกินแต่กระดูกไก่ กระดูกหมู เนื้อก็ไม่กิน ฉันเอากระดูกปลาให้กินถึง ได้เห็น แม่ชีแดงเขาเป็นโรคหอบมาก่อน สุนัขก็ไอแฉก ๆ ไอหอบจนกระทั่งตาย เมื่ออายุ ๒ ปี ตายแล้ววิญญาณก็อยู่ที่วัดอัมพวัน ไม่ได้ไปไหน เทียวเข้าคนโน้นบ้าง คนนี้บ้าง ถ้าไปสิ่งที่คนใด คนนั้นจะมีโลภะเรื่องกิน มีนิสัยเหมือนเขาหมด จะต้องเก็บตุนของเขาไว้กิน เขาเห็นแม่ชีสมคิดใจดี อยากได้ไปเป็นเพื่อน เวลาแม่ชีสมคิดหอบที่ไรจะตายทุกที **เป็นอาการหอบของแม่ชีแดง ไม่ใช่หอบธรรมดา**

มีอยู่วันหนึ่ง หลวงพ่อสวดธรรมจักรที่ศาลาธรรมภาวนา คณะกรรมฐานก็ขึ้นไปฟังด้วย **เห็นแม่ชีสมคิดผัดปลาคู คอกลมต่ำลงเหมือนมีใครมาคดคอ** จะเขยก็เขยไม่ขึ้น ฉันเลยดู เห็นแม่ชีแดงมากคดคอบีบคอ จะหายใจไม่ออก **จึงคุดออกไป เขาก็ปล่อยมือยกมือพนมมือไหว้ฉัน** เขาก็ยังมีสติอยู่ ฉันบอกให้เลิกเดี๋ยวนี้นะ กำลังจะจัดแจงทำบุญครบวันตายให้ จะได้มารับส่วนกุศล **ให้เด็ก รังแกแม่ชีสมคิด** และบอกให้เขานั่งอยู่ที่โคนเสานั่นแหละ แต่ต้องทำกรรมฐานนะ นั่งบ้างนอนบ้างอยู่บนศาลานี้แหละ คอยรับส่วนบุญเขาตรงนี้ ต่อมาวันหนึ่งขึ้นไปทำบุญบนศาลา เห็นแม่ชีแดงนอนแผ่ แสดงให้เห็นว่าถูกจับตัวไปเสียแล้ว หลวงพ่อก็ปรารภว่า ชีแดงไปตกนรกเสียแล้ว

พญายม

วันหนึ่งตอนหัวค่ำ นั่งกรรมฐานอยู่ที่ศาลาปฏิบัติธรรม เห็นพญายมตัวใหญ่ ใสชดแดงลูกหว่า นุ่งโจงกระเบนใส่เสื้อเป็นเทพชั้นสูง เป็นเจ้านายใหญ่ เขามาหยุดยั้งที่หน้าฉันที่ศาลาปฏิบัติธรรม เขาก็ไปที่บ้านที่แม่จำขี้นอยู่ มาขออนุญาตของคนที่บ้านนั้น ฉันบอกอนุญาตให้ไม่ได้ เอาไว้ช่วยกัน ขอไว้เถอะ เขาก็หายไป ตอนเช้าแม่จำขี้นมาเล่าว่าเห็นพญายมใส่เสื้อสีแดงยักกันมาที่บ้าน มีคนตามมา ๔ คน บ้านที่อยู่มีผู้หญิงอยู่อีกคนหนึ่ง เขาพูดกับผู้หญิงคนนั้น แต่ไม่เห็นหน้า ผู้หญิงคนนั้นก็หันมามอง แล้วหันไปพูดอะไรกับคนนั้นก็ไม่รู้ แล้วก็เลยไป สักพักหนึ่งเขาก็กลับมาที่บ้านอีก ใจนึกว่าเป็นคนร้ายแน่เลย จะหนีไปไหนดี ถ้าอยู่เขาจะจับได้ หนีไปเขาก็จะจับได้เหมือนกัน ขณะนี้ก็นั่งก็มีเสียงบอกว่า ไม่ต้องหนีหรอก อยู่ในวัดนี้แหละ ให้ไปหาสมภารเจ้าวัดว่าจะอยู่อีกกี่ปีก็ขอเขา ในใจก็บอกว่า ไม้อยู่อีกกี่ปีแล้ว ตายไปก็ดีเหมือนกัน

พอมีโอกาสพบหลวงพ่อกันคนไม่มาก ได้เล่าให้ท่านฟังและกราบเรียนท่านว่าไม่ขอยุ่กี่ปีหรอก สุดแท้แต่หลวงพ่อกจะเอาไว้ใช้กี่ปีก็แล้วกัน ตายเมื่อไรก็ยินดีตาย ต่อจากนั้นก็ไม่ได้เห็นอีกเลย

พ่อใหญ่

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ ฉันป่วยมาอยู่ที่วัด คุณพ่อฉันเสียจึงได้ขออนุญาตหลวงพ่อกไปทำบุญที่บ้าน ๗ วัน หลวงพ่อกก็ไปงานที่บ้านด้วย ได้เรียกพ่อใหญ่ (สามีของฉัน) ว่า “โยมใหญ่ ๆ อยู่ที่ไหน ให้มาพบหน่อย” พ่อใหญ่ก็เข้าไปหา หลวงพ่อกก็พูดกับพ่อใหญ่ว่า “ขอโยม สุ่มไปช่วยสอนกรรมฐานที่วัดนะ” พ่อใหญ่ก็ตอบว่า “ได้ครับ ๆ ๆ” เสียงดังเลย ตอนนั้นฉันมาอยู่ที่วัดแล้ว พอทำบุญที่บ้าน พ่อใหญ่ก็สั่งว่า “อย่าทิ้งฉันนะ ให้ช่วยฉันด้วย อย่าให้ตกนรก” สั่งแค่นั้นเอง ไม่ได้มีเรื่องอะไรสิ่งเสียอย่างอื่น ต่อมาพ่อใหญ่เสีย รู้สึกสังหรณ์จิตอยู่ก่อนแล้ว ได้ยินพ่อใหญ่มาเรียกเป็นเสียงบอกว่าอยู่อีกไม่ถึงปี มีญาติมาส่งข่าวว่าลูกชายพาพ่อไปโรงพยาบาล ฉันก็มากถามหลวงพ่อก ท่านบอกว่า พ่อใหญ่หมดบุญแล้ว ฉันก็เลยอธิษฐานว่า ขอให้พ่อใหญ่ไปสบาย อย่าเจ็บปวด ไม่กระสับกระส่าย

พ่อใหญ่ไม่เคยขึ้นกรรมฐานกับหลวงพ่อกเลย ฉันก็ไม่ได้ชวนมาขึ้นกรรมฐานจริง ๆ ได้แต่สอนให้ปฏิบัติ อยู่ทำบุญ ๗ วันแล้วฉันก็กลับมามีวัด รถเล่นถึงหน้าบ้าน ได้ชวนมาทำกรรมฐานด้วย เขาก็มากับน้องสะใภ้ซึ่งตายไปก่อนหน้านั้น ๔๐ กว่าปีแล้ว ในวันฟังสวด ฉันก็เห็นพ่อใหญ่มาฟังสวดด้วย นั่งอยู่ใต้รูป น้องสะใภ้ก็นั่งอยู่ข้างหลัง ฉันไปงานศพใครก็นึกว่าไปสอนกรรมฐานให้คนตายเถอะ ไปเผาศพใครก็เรียกมาสอนกรรมฐาน เรียกชื่อให้มาเผาตัวเอง บางคนก็มา มีอยู่วันหนึ่งมาเกิน ๗-๘ คน เขาเข้ามาหาบอกว่า อาจารย์จบบ เจ้าอาวาสวัดศรีสาครให้มานั่งกรรมฐานกับฉัน ฉันก็สอนให้เดินก่อน พอได้ครึ่งชั่วโมง ก็กำหนดนั่ง สอนพองหนอยบหนอให้ ไม้ให้ลุกไปไหน เขาก็ตั้งใจปฏิบัติกันดี

----- จบ -----